

UZASADNIENIE

Sprawa o wydanie wyroku łącznego S. C. została przekazana do tut. Sądu prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie. Sąd ten stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową uznając, iż niezależnie od stanu prawnego przyjmowanego jako względniejszy wobec skazanego w rozumieniu art.4§1 kk do wydania wyroku łącznego tj. do 30.06.2015 r. czy po 1.07.2015 r. – wyrok jednostkowy Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 21.06.2007 r. w sprawie III K 280/06 nie podlega łączeniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

S. C. został prawomocnie skazany:

1. prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 21.06.2007 r. w sprawie III K 280/06 za przestępstwa z art. 280 § 1 kk i inne , popełnione w dniu 5, 24 lipca 2016 r. oraz w okresie od 17.06.2006 r. do 19.06.2006 r. którym w/w został skazany na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności
2. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z 5.08.2014 r. sygn.akt II K 543/14 z dnia 27.03.2007 r. za przestępstwo z art. 159 kk popełnione w dniu 8.02.2014 r. za które w/w został skazany na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności
3. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 18.03.2015 r. w sprawie II K 1171/14 za przestępstwo z art.288 §1 kk popełnione w dniu 27.08.2014 r. za które w/w został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności
4. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 8.12.2015 r. w sprawie II K 286/14 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk i inne popełnione w dniu 1.02.2014 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności

Dowód : karta karna 180-181; odpisy wyroków 12-14, 32-34, 43-48,82-83,87 postanowienie SO w Krakowie k.100-103;

Z opinii o skazanym S. C. sporządzonej przez Dyrektora Zakładu Karnego w K. wynika, iż skazany odbywa karę w systemie zwykłym i nie wyraził zgody na odbywanie kary w systemie programowanego oddziaływania. Poddaje się porządkowi i dyscyplinie, w grupie współosadzonych funkcjonuje zgodnie. Był blisko czterdzieści razy nagradzany, do przełożonych odnosi się w sposób właściwy i nie przejawia zachowań agresywnych ani autoagresywnych. Nie przynależy do podkultury przestępczej. Pracuje odpłatnie. Ma dobrą opinię w pracy. Nie dokonał jednak wpłaty z zarobionych przez siebie pieniędzy tytułem naprawienia szkody (mimo orzeczonego obowiązku). Nie ujawnia stosunku do popełnionych przestępstw. Był dwa razy karany dyscyplinarnie. Przed osadzeniem zamieszkiwał u kolegi. Miał pozytywną opinię z tego miejsca zamieszkania- był postrzegany jako osoba życzliwa, uczynna, towarzyska. Nie nadużywał alkoholu ani środków odurzających.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów w postaci odpisów wyroków, opinii o skazanym z zakładu karnego, informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego. Dokumenty powyższe zostały sporządzone przez upoważnione osoby w sposób rzetelny i prawidłowy, z zachowaniem wymogów formalnych, a ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron i nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd rozważał zastosowanie normy przewidzianej art. 4 § 1 k.k., ponieważ wyrok Sądu Rejonowego w Sopocie sygn.akt II K 286/14 zapadł już po wejściu w życie nowelizacji ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396). W zakresie, w jakim art. 19 ust. 1 ww. ustawy dopuszcza stosowanie przepisów rozdziału IX w brzmieniu nadanym nowelą z dnia 20 lutego 2015 r. do kar prawomocnie

orzeczonych przed dniem wejścia w życie owej noweli, tj. w sytuacjach, w których zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie rzezzonej noweli, o tym, na podstawie jakiego stanu prawnego orzekać: nowego czy dotychczasowego – rozstrzyga art. 4 § 1 (tak., J. Majewski w komentarzu do art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw [w:] tegoż Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX/2015, por. także uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w postanowieniu z 10 marca 2016 r., sygn. II AKz 68/16)

W ocenie Sądu względniejsze dla skazanego S. C. jest zastosowanie aktualnego brzmienia art. 85 k.k. Przy zastosowaniu brzmienia art. 85 k.k. sprzed 01 lipca 2015 r. z uwagi na daty wydanych wyroków oraz daty popełnienia poszczególnych czynów możliwe byłoby połączenie skazanemu jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami : Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 5.08.2014 r. sygn..akt IIK 543/14 i Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 8.12.2015 r. w sprawie II K 286/14 popełnione w dniu 1.02.2014 r.. Połączeniu- z uwagi na datę czynu – nie podlegałyby wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 18.03.2015 r. w sprawie II K 1171/14 (przestępstwo popełnione w dniu 27.08.2014 r.) Tymczasem kara w sprawie II K 543/14 uległa już wykonaniu w całości. Do faktycznego wykonania skazany ma zatem kary z wyroków : Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 18.03.2015 r. w sprawie II K 1171/14 i Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 8.12.2015 r. w sprawie II K 286/14.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż przepisy ustawy kodeks karny w brzmieniu przed 1.07.2015 r. nie są względniejsze dla skazanego i brak podstaw do zastosowania art.4 §1 kk.. Za zastosowaniem aktualnego brzmienia ustawy przemawiała zatem długość orzeczonych kar oraz fakt, że kary te podlegają faktycznemu wykonaniu.

Przepis art. 85 § 2 k.k. w aktualnym brzmieniu stanowi, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. W niniejszej sprawie, co do kary orzeczonej w sprawie o sygn. II K 1171/14 doszło do częściowego wykonania kary pozbawienia wolności. Względny pragmatyczny przemawiała za połączeniem kar w wymiarze orzeczonym nominalnie, a następnie zaliczenie okresu ich wykonania na poczet nowo orzeczonej kary łącznej (art. 577 k.p.k.) tak, jak miało to miejsce w dotychczas ugruntowanym orzecznictwie sądowym.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k., sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

W myśl art. 85a k.k., orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W przedmiotowej sprawie biorąc pod uwagę ww. dyrektywy możliwe było wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze od 3 lat i 6 miesięcy do 3 lat pozbawienia wolności. Oparcie wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji lub kumulacji jest rozwiązaniem skrajnym, stosowanym wyjątkowo (A. Zoll [w:] K. Buchała, A. Zoll, Komentarz do Kodeksu karnego, s. 562). Z opinii o skazanym z jednostki penitencjarnej wynika, że zachowanie skazanego ocenić należało jako dobre. Skazany był czterdziestokrotnie nagradzany, nie odnotowano zachowań agresywnych wobec współwięźniów i przełożonych. Jak wskazał jednak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 lipca 2000 roku w sprawie II AKa 171/00 (OSA 2001/2/5), należy mieć na względzie, iż okoliczność, że skazany popełnił kilka przestępstw stanowi z reguły negatywną przesłankę prognostyczną. Zasada absorpcji, najbardziej korzystna dla skazanego, może być stosowana wówczas, gdy między zbiegającymi się przestępstwami zachodzi bliski związek czasowy i przedmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala stwierdzić, iż kara łączna w wysokości najwyższej z kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania sprawcy (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 roku, w sprawie o syn. akt II AKa 321/96).

Rozpoznając niniejszą sprawę, Sąd nie dopatrył się szczególnych względów, które uzasadniałyby zastosowanie zasady pełnej absorpcji w odniesieniu do orzeczonych kar pozbawienia wolności. Przestępstwa skazanego skierowane były

przeciwko podobnym dobrom prawnie chronionym i zbliżone czasowo. Jednak skazany był kilkakrotnie skazywany za to same przestępstwa (art.280 §1 kk i art.288 §1 kk) co również Sąd również uwzględnił dokonując wymiaru kary łącznej.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, zdaniem Sądu, niezasadne było zastosowanie wobec skazanego skrajnych zasad pełnej absorpcji bądź kumulacji kar jednostkowych. Najtrafniejszą zasadą ustalenia wymiaru kary łącznej w tej sytuacji była zasada asperacji. Z uwagi na charakter czynów przypisanych skazanemu S. C. Sąd zastosował tę zasadę obniżając wymiar kary łącznej w stosunku do sumy kar jednostkowych.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, łącząc jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 18.03.2015 r. w sprawie II K 1171/14 i prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 8.12.2015 r. w sprawie II K 286/14 wobec skazanego S. C. Sąd wymierzył karę łączną 3 lat i miesiąca pozbawienia wolności. W ocenie Sądu w ten sposób wymierzona kara łączna realizuje zasady wymiaru kary łącznej i ogólne dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet tak orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 1171/14.

Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. a contrario w pozostałym zakresie rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu.

W oparciu o odpowiednie przepisy prawa Sąd orzekł co do kosztów obrony udzielonej skazanemu z urzędu, przyznając adw. W. B. należne mu wynagrodzenie.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa. Sąd uznał bowiem, iż ze względu na wieloletni okres pozostawania bez pracy, brak majątku i ograniczone możliwości zarobkowania obciążenie skazanego kosztami postępowania byłoby dla niego zbyt uciążliwe.